

עמ"ת 10802/08/15 - אמין אבו סעיד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ת 10802-08-15 אבו סעיד(עציר) נ' מדינת ישראל 06 אוגוסט 2015

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

העורר אמין אבו סעיד (עציר)

על ידי ב"כ עו"ד עלא תילאווי

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

על ידי ב"כ עו"ד תביעות מרכז

החלטה

לפני בקשה לקביעת דיון, שבאה בעקבות החלטתי מיום 4.8.15 לדחות ערר שהגיש העורר. מדובר במי שהוגש נגדו כתב אישום בבית משפט השלום בפתח תקוה בגין כניסה לישראל שלא כחוק וגניבה.

בדיון ביום 4.8.15 טען הסנגור שלטעמו אין עילת מעצר ולכן הוא מבקש לקבוע תנאי שחרור מינימליים. עוד הוסיף: "ככל שבית המשפט לא יקבל עמדתי, אבקש לקבוע דיון בראיות". המאשימה התנגדה לשחרור ובית המשפט קבע כי מאחר שהסנגור לא ערוך לדיון בראיות, יש לראות כנקודת מוצא לדיון בפן הראייתי את האמור בכתב האישום ובבקשת המעצר. צוין כי אין מדובר בכניסה לישראל שלא כחוק בלבד, אלא בכזו שלוותה בגניבה. משכך, אין מקום להורות על שחרור הנאשם כבר עתה. לפיכך נעצר הנאשם עד החלטה אחרת ונקבע דיון ליום 9.8.15.

על החלטה זו הוגש ערר. נטען כי אין עילת מעצר ועל כן טעה בית משפט קמא שלא שקל חלופה עוד טרם הדיון בראיות.

בהחלטתי מיום 4.8.15 קבעתי כי אין מדובר בערר על החלטת מעצר אלא על ההחלטה לדחות את הדיון, לבקשת הסנגור. משכך, מדובר בהחלטה דיונית שאין עליה זכות ערר.

עקב כך הגיש הסנגור את הבקשה שלפני, לעיין מחדש בהחלטתי ולקיים דיון בערר. הבקשה מנומקת, אך מפאת קוצר הזמן אציין רק את העיקר: לדברי הסנגור מדובר בהחלטה בעניין הנוגע למעצר ולכן יש זכות ערר ואף חובה לקיים דיון במעמד הצדדים.

ראשית, הסנגור עורר לפני על החלטתי שלי משלשום לדחות את עררו. איני מכירה הליך כזה. אין מדובר בעיון חוזר שכן לא חלף זמן ואין שינוי נסיבות.

שנית, לאחר שהסנגור הודיע בבית משפט קמא שאינו ערוך לטעון לגופו של ענין, הוא ביקש לשחרר את מרשו והוסיף "ככל שבית המשפט לא יקבל עמדתו, **אבקש לקבוע דין בראיות**" (ודוק: לא אמר "אבקש לטעון כעת לגופו של ענין"). במצב זה, הרי שבית המשפט נעתר לבקשתו וקבע דין קרוב, בתוך 5 ימים. לטעמי, זוהי החלטה דיונית (ולא החלטת ביניים במסגרת הליכי מעצר, כנטען) ועל כן אני סבורה שאין עליה זכות ערעור.

שלישית - אף לגופו של ענין, מדובר במעצר ארעי, שבא עקב בקשת הסנגור לקבוע דין נדחה בבקשה לגופה. מעצר ארעי אינו מותנה בקיומן של ראיות לכאורה או "ניצוץ ראיתי" (להבדיל מהנדרש למעצר ביניים), או בקיומה של עילת מעצר [ר' בש"פ 127/10 **פיניאן נ' מדינת ישראל** (19.1.10) ובש"פ 1057/12 **אלקריץ נ' מדינת ישראל** (5.2.12)]. משכך, גם לגופו של ענין לא צריך היה בית משפט קמא לדון בקיומן של אלה, ולכן לא ברור מכח מה מוגשת הבקשה לעיון חוזר, או הערר עצמו.

אם חרף כל האמור עומד ב"כ העורר על קביעת דיון, אקבע דיון, אך אם בסופו של יום אסבור שמדובר היה בערר סרק, יתכן שיהיו לכך השלכות בדמות הוצאות.

ניתנה היום, כ"א אב תשע"ה, 06 אוגוסט 2015, בהעדר הצדדים.